

Arrest

nr. 140 063 van 2 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van beslissing van 17 november 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van de beslissing van 17 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 maart 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing

van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 9 december 2011 kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het argument dat betrokkene de aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen gezien zijn dorp te ver (530km) zou liggen van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging: uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene er wel in slaagde om een visum voor kort verblijf aan te vragen op 26.01.2009 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca, Marokko. Dit argument kan dan ook niet ernstig worden genomen en kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de aangehaalde elementen, (zijnde dat betrokkene bij zijn broer zou verblijven, zijn moeder ook in België zou verblijven en hij niets of niemand meer zou hebben in het land van herkomst) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de ontvankelijkheid zouden te horen:

Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele

tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Marokko.

De overige elementen (dat betrokkene een vrienden-en kennisenkring zou uitgebouwd hebben, getuigenverklaringen voorlegt, Nederlandse les volgt, actief is in een voetbalvereniging en fitnessclub, geen gevaar vormt voor de openbare orde) zijn elementen van integratie of werden aangehaald in de gegrondheid. Deze elementen worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

1.3. Op 17 november 2011 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op 9 december 2011 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid (1) (2) genomen op 17-11-2011 wordt aan E.O.F..

(...)

van Marokkaanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

In casu stelt verwerende partij in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging ten onrechte dat het ver verwijderd zijn van het dorp van verzoeker van de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Marokko geen buitengewone omstandigheid is.

Nochtans moet worden opgemerkt dat het dorp van verzoeker op meer dan 530 km van Casablanca ligt (enkel rit) en zulks weldegelijk als uitzonderlijke omstandigheid kan worden aanvaard op grond waarvan hij moet toegelaten worden zijn aanvraag vanuit België te richten.

De insinuatie dat verzoeker op 26.01.2009 persoonlijk een visum voor kort verblijf (toeristenvisum) zou hebben aangevraagd, is geenszins correct, nu zulks gebeurd is via zijn neef Laachir Yassim vanuit België. Verzoeker zelf heeft zich voor die aanvraag nooit persoonlijk moeten aanmelden in Casablanca.

Een en ander is uiteraard anders wanneer verzoeker in Marokko een machtiging voor verblijf van meer dan drie maanden zou aanvragen, minstens wordt het tegendeel door verwerende partij niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht is dan ook geschonden (wegens niet afdoende motivering), minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (aangezien de motivering van de bestreden beslissing gebaseerd is op onvolledige informatie).

In ieder geval moet worden aangenomen dat ook het redelijkheidsbeginsel is geschonden, aangezien van verzoeker in geen geval mag worden verlangd dat hij 530 km dient af te leggen om zijn aanvraag in te dienen. Zulks is weinig redelijk en dient ongetwijfeld als een buitengewone omstandigheid te worden aangenomen.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit heeft aangetoond, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst,

de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.5. Omtrent het gegeven dat verzoeker een visum moet aanvragen in Casablanca, motiveerde de gemachtigde als volgt:

“Wat betreft het argument dat betrokkene de aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen gezien zijn dorp te ver (530km) zou liggen van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging: uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene er wel in slaagde om een visum voor kort verblijf aan te vragen op 26.01.2009 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca, Marokko. Dit argument kan dan ook niet ernstig worden genomen en kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 augustus 2008 en op 26 januari 2009 een visum aanvroeg bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Casablanca.

Verzoeker houdt nu voor dat deze visumaanvragen gebeurden via zijn neef L.Y. vanuit België en dat hij zich zelf nooit voor die aanvraag persoonlijk heeft moeten aanmelden via Casablanca.

Deze bewering vindt geen steun in het administratief dossier, waaruit enkel blijkt dat zijn neef zich telkenmale garant heeft gesteld in het kader van een verbintenis tot tenlasteneming. Bovendien blijkt uit de correspondentie van de raadsman met de gemachtigde zeer duidelijk dat het verzoeker zelf was die een visumaanvraag heeft ingediend. Er wordt immers in de correspondentie van de raadsman verwezen naar *“Mon client a introduit, en janvier 2009, une demande de visa touristique ua départ de Casablanca.”*

Bovendien moet er op worden gewezen dat bij het aanvragen van een visum voor België, de verzoeker zich steeds persoonlijk ter plaatse moet aanbieden bij de bevoegde Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland, zoals volgt uit artikel 9, lid 2, van de vreemdelingenwet, en de relevante uitvoeringsbepalingen. Verzoekers betoog dat de visumaanvraag gebeurde door een neef en dan nog wel vanuit België, is in zijn geheel niet ernstig. Verzoekers geheel ongeloofwaardig betoog - dat op geen enkele wijze wordt gestaafd en dat geen steun vindt in het administratief dossier en de relevante wettelijke bepalingen - kan de zorgvuldigheid en redelijkheid van de motivering van de gemachtigde dan ook niet aan het wankelen brengen.

In zijn in punt 1.1. vermeldde aanvraag, meldde de verzoeker enkel dat in geen geval van hem verlangd kan worden dat hij een visum aanvraagt in Casablanca daar dit meer dan 530 kilometer van zijn thuisstad is verwijderd. Nu verzoeker niet ernstig weerlegt dat hij zich reeds in 2009 naar Casablanca begaf voor het indienen visumaanvraag, verklaart verzoeker geenszins met zijn betoog waarom dit in 2009 wel mogelijk was maar heden niet meer mogelijk zou zijn.

Voorts stelt de Raad vast dat met een betoog dat zuiver verwijst naar de grote afstand die men zou moeten afleggen, verzoeker niet op ernstige wijze aantoont dat het indienen van een visumaanvraag in Casablanca bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk is. Alleszins maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze grote afstand onoverkoombaar is en hem zou verhinderen een visumaanvraag in te dienen.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter

toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het middel is reeds voldoende gebleken dat de gemachtigde voor het aangehaalde argument van de grote afstand naar Casablanca, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat het geen buitengewone omstandigheid vormt, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden niet aangetoond.

Waar verzoeker meent dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht is evenmin aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.6. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

'Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E. V.R.M.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.'

Dat verwerende partij ook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het

onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privé -en familielevens van verzoeker.

De louter formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn privéleven en familielevens, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Verwerende partij stelt evenwel enkel dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Het eisen van verzoeker om zijn familie in België achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van zijn regularisatieaanvraag te verzekeren, is evenwel weinig redelijk en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt immers de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. In casu is verzoeker evenwel reeds bijna drie jaar in België (hetgeen door verwerende partij niet wordt betwist) en staat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit met de ingrijpende gevolgen voor het familielevens van verzoeker. Het duurt overigens diverse maanden alvorens verzoeker een beslissing omtrent zijn aanvraag in het land van herkomst zal ontvangen.

Een en ander zou mogelijks anders zijn indien verwerende partij in het kader van de gegrondheidsfase een (ongegrondheids)beslissing had genomen. Indien er immers geen grond zou zijn voor verblijfsmachtiging, kan een verwijdering naar het land van herkomst immers gerechtvaardigd zijn, zelfs in het licht van artikel 8 E.V.R.M.

In de bestreden beslissing gaat verwerende partij overigens nog verder en houdt zij voor dat het 'erg onwaarschijnlijk (is) dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag tot regularisatie (...).

Nochtans blijkt uit de aanvraag dat alle familieleden van verzoeker in België verblijven of overleden zijn. Verzoeker kan evenwel geen negatief bewijs leveren dat er absoluut geen familieleden in Marokko aanwezig zijn, doch er is geen element uit het dossier dat erop wijst dat verzoeker op dit punt niet mag worden geloofd.

Uitgegaan moet worden van de goede trouw van de aanvrager, hetgeen evenwel door verwerende partij niet is gebeurd. Verwerende partij bewijst overigens evenmin het tegendeel.

Daarenboven is er ook sprake van een schending van het privéleven in hoofde van verzoeker.

Het begrip "privé-leven" omvat immers conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Dat ook door de Raad van State hieromtrent reeds zeer pertinent werd gesteld: "de eerste paragraaf van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden waarborgt niet alleen het gezinsleven, zoals beperkend opgevat door de tegenpartij, maar beschermt ook het recht op eerbiediging van het privé leven; dat dit recht een groot toepassingsgebied bestrijkt dat inzonderheid de menselijke relaties omvat die het individu aanknoopt met anderen; dat daar uit volgt dat de tegenpartij, door na te laten de culturele en affectieve redenen en de persoonlijke vriendschapsband te onderzoeken die het onderzoek door België van de aanvraag van de verzoeker zou rechtvaardigen, geen rekening heeft gehouden met al de omstandigheden van de zaak en haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft;" (RvS nr. 101.547 van 6 december 2001)

Uit de rechtspraak van het E.H.R.M. blijkt overigens nog dat deze relaties geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen vereisen en zelfs van zakelijke aard kunnen zijn.

Uit de talrijke verklaringen in het verzoek tot verblijfsmachtiging blijken de ingrijpende gevolgen voor het privéleven wanneer verwerende partij zou worden verwijderd.

Het is duidelijk dat verweerster in de onontvankelijkheidsbeslissing alsook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen afdoende rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoeker.

De vernietiging van de bestreden beslissingen, is dan ook op zijn plaats."

3.7. De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een vraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De eerste bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden familie- en

privéleven van verzoeker. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoekers verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met het voorgehouden familie- en privéleven en dat een belangenafweging in dit kader heeft plaatsgehad waarbij in casu werd nagegaan of het familie- en privéleven in België een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigt.

De gemachtigde verwierp het familie- en privéleven als een buitengewone omstandigheid waarbij hij als volgt argumenteerde:

“Wat betreft de aangehaalde elementen, (zijnde dat betrokkene bij zijn broer zou verblijven, zijn moeder ook in België zou verblijven en hij niets of niemand meer zou hebben in het land van herkomst) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de ontvankelijkheid zouden te horen:”

a. *“Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM.”*

b. *“Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Marokko.”*

c. *“De overige elementen (dat betrokkene een vrienden-en kennissenkring zou uitgebouwd hebben, getuigenverklaringen voorlegt, Nederlandse les volgt, actief is in een voetbalvereniging en fitnessclub, geen gevaar vormt voor de openbare orde) zijn elementen van integratie of werden aangehaald in de gegrondheid. Deze elementen worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.”*

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoeker voert aan dat het weinig redelijk is om te eisen *“alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten”*. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, zoals gesteld in de bestreden beslissing houdt in wezen enkel in dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten – hij heeft immers de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoeker in zijn betoog niet aan dat de familiebanden en zijn privéleven onherstelbaar worden beschadigd.

Verzoeker houdt enkel voor dat een tijdelijke terugkeer *“ingrijpende gevolgen”* heeft voor het familie- en privéleven, maar hij concretiseert noch staft dit louter betoog. Dat de behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het buitenland enkele maanden zal duren, toont niet aan dat persoonlijke, sociale, economische of familiale banden worden verbroken. Het gegeven dat verzoeker reeds drie jaar in België verblijft, wat niet wordt betwist, toont evenmin aan dat een tijdelijke terugkeer nefast zou zijn voor zijn familie- en privéleven. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met familieleden, vrienden en kennissen en het privé- en familieleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Marokko waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend in het land van herkomst. Verzoeker houdt voor dat uit de aanvraag, vermeld in punt 1.1., niettemin blijkt dat hij geen familie meer heeft in Marokko.

De Raad wijst erop dat wat betreft het aantonen van buitengewone omstandigheden, de bewijslast geheel bij verzoeker ligt. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag enkel heeft beweert geen familie meer te hebben in Marokko, maar dit geenszins heeft gestaafd.

In de aanvraag betoogde verzoeker eveneens dat zijn naaste familie (ouders, broers en zussen) reeds in België verblijven, maar verzoeker voerde daartoe geen bewijselementen. Evenmin blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat zijn naaste familie in België zou wonen. Daargelaten de vraag of een negatief bewijs mogelijk is, betwist verzoeker niet dat hij reeds ruim 28 jaar in Marokko verbleef op het moment van de bestreden beslissing. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat, in het licht van de voorgaande elementen, de gemachtigde besluit dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen zou hebben waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven.

Zelfs mocht verzoeker geen persoon hebben in Marokko waarop hij op kan terugvallen, dan toont verzoeker nog niet aan dat dit element het hem bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maakt om een aanvraag om verblijfsmachtiging in Marokko in te dienen.

Verzoeker toont dan ook niet dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk oordeelde dat: *“Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”*

De vraag of de gemachtigde al dan niet terecht oordeelt dat sociale relaties niet onder de werkingssfeer van artikel 8 EVRM vallen, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

3.8. Voorts moet worden gewezen op de samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Marokko verhinderen, onder meer gezien de vaststelling dat de terugkeer naar land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering inhoudt, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit de beslissingen op dezelfde datum werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang van beide bestreden beslissingen blijkt.

Er kan op goede gronden worden vastgesteld dat de belangenafweging, vereist onder artikel 8 EVRM, heeft plaats gehad in het licht van de eerste bestreden beslissing. Aangezien deze negatief uitviel voor verzoeker, kon de gemachtigde vervolgens overgaan tot afgifte van de tweede bestreden beslissing na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van zijn verblijf. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij gemotiveerd wordt dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, met name een geldig visum. De vaststelling dat de verzoeker zich op onregelmatige wijze in het Rijk bevindt, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

3.9. Tenslotte wordt benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het voorgehouden familie- en privéleven zoals zou zijn ontwikkeld in België, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, staat nog steeds open. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op wat hierboven werd besproken blijkt bijgevolg evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES